Ч 183 Четвер 17 (29) Серпня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Листы приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Рескрипт о вимірі справедливости в справах карних.

П. Управитель Міністерства справедливости др. Краль видав слідуючий рескрипт о вимірі справедливости в справах карних о переступки. Рескрипт той відносить ся головно до президиї висшого Суду краевого у Відни, але его уділено також президиям инших висших Судів:

„Природне стремлене кождого судиї — сказано в рескрипті — стремлене до викритя правди, не стрічає ся нїгде в цїлім обємі виміру справедливости з такими трудностями, як при вимірі справедливости в справах карних. Вимоги, які мусять бути ставлені функционерам, котрим повірено ту задачу, що-до їх знаня правничого, досьвіду з житя і прикмет характеру, суть длятого точні і великі. Тому вже від давна признано хибним погляд, мов би в порівнаню з иншими задачами виміру справедливости, задача судиї карного була побічною або взагалі низшою. Там де ходить о честь, о свободу і право маеткове горожан держави, вимір справедливости повинен бути репрезентований лиш такими органами, котрі не лиш здають собі справу з поваги і доносимости високої своєї задачі, але мають також індивідуальні услівя того рода, що можуть відповісти своїй задачі зовсім без докору. Знаменита діяльність деяких судиів карних причинила ся до того, що репрезентовані ними обовязки урядові тїшать ся заслуженим признанем як у їх фахових товаришів так і у всіх кругах людности.

Обставина, що суть всілякі інстанциї, до котрих треба звертати ся з доходженем свого права, не нарушує зовсїм важности форм переступку і було би хибним, приписувати урядови міряючому справедливість в справах карних о провини, меншу доносимість. Оцїнка нарушень права після їх значіня есть взагалі лиш взглядна. То, що судиї може видавати ся менше важним або взагалі без значіня, може бути якраз для відносин дотичної особи рішаючим, а в случаю коли-б було хибно оцїнене, могло би нераз мати з причини свого симптоматичного характеру вплив на цїле мнїнє публичне.

Роблю отже лиш по мисли міністра справедливости Глязера, коли кладу як найбільшу вагу на добрий вимір справедливости в справах о переступи, бо як то він сказав в своїм рескрипті з падолиста 1873 р. о примінено процедури карної: „Як-раз на тім поли ходить о особи, котрі би можна здержати на дорозї ведучій до злочину, і о переступленя закона, котрих неувзглядненє підкопує в лїпших кругах людности так необхідне і часто так тяжко оскорблене пошановане для права, а заразом назначку до безвзглядного підданя ся постановам закона“.

Не думаю тут з поодиноких, добачених деиде хиб висновувати загальні внесеня, а заразом есьм переконаний, що прикре враженє які ті хиби викликують, знаходять найсильнїйший вігомін як-раз серед фахових товаришів того, котрий зробив похибку. Я готов пояснити многі з тих похибок перетяженем працї. Однакож не можу їх тим оправдати і длятого уважаю за річ конечну звернути на них увагу. Думаю, що можна сподївати ся якоїсь поправи відносин, наколи начальник суду буде добре познакомлений з особистими прикметами підвластного ему персоналу судового і коли тим персоналом буде відповідно послугувати ся. Розпорядженє міністерства справедливости з дня 14 лютого 1888 р. вказало вже, що невідповідною есть річию послугувати ся авскультантами до сповнюваня уряду судиї карного в справах о переступки і піднесло, що відповідає то більше докладности і повазі виміру справедливости, наколи до сповненя обовязків судиї карного уживають ся сили більше вже вправні.

Однакож не кождому вже урядникови судовому, котрий переступив згадану рангу можна спокійно повіряти уряд судиї карного. В дійсности може богато з них віддати цїнні услуги судовій практицї цивільний, підчас коли в судівництві карнім можуть они показати ся недостаточно приготовленими або часто навіть майже просто безрадними.

То само відносить ся ще в більшій мірі до судиї маючого діло з апеляциєю. Сенат апеляцийний повинен своїм складом давати поруку, що хибні пониманя першого судиї будуть знесені і що виступить він або в спосіб лагіднїйший або острійший, скоро лиш при розслідженю предметової сути дїла покаже ся, що занедбано відповідного засудженя і укараня виновника, або не унято даного переступку яко характеристичного обяву суспільного зъявища, противлячого ся вродженому людности почутю права або порядку. Позаяк рішене того сенату есть остаточне і звичайно не дає ся вже направити то длятого одвічальність есть тим більша.

Подібно як суспільність має право жадати, щоби всякого рода нарушенє права було не лиш строго але й з як найбільшою точностию осуджене так і загально признаний намір законодателя домагає ся, щоби примінене норм

---

18)

БІДНИЙ МАРКИЛЬ.

Відзначена нагородою новеля Т. Комбого

(Переклад з французского).

(Дальше.)

Феликс Пренель встав і почав ходити широким кроком по комнатї, мов би хотів розбудити в собі хитрість, свою найважнїйшу прикмету. Але бо она й не була в нїм задрімала.

— В найгіршім случаю можу відправити Маркиля; він менї такий придатний як вічному жидови пять дудків, лиш що менї з него замість пять дутків приходить зараз талярь до кишенї. Ану-ко порахуймось, кілько він менї вже заробив?... Такі люди то дійстна благодать Божа! А Маркиль навіть ще й не зміркував, що я з него шкіру здираю, як каже Тереня; ну як би то его дуже болїло, то він би кричав! Доки буде можна, доти буду его держати. Але моя донечка дістане памятку і то таки зараз!

Він отворив двері і кликнув до челяднї: Тереню! Тереню!

— Моя ґаздиня десь на дворі — відповіла Альвіна з великою повагою.

Був прекрасний лїтний вечер; небо на заході було блїдо зеленаве, мовби его хто нахухав такою краскою, а воздух був такий чистий як кришталь, що аж всї предмети можна було добре розпізнати, хоч то вже була девята година.

Коли Феликс Пренель вийшов на обійстє, побачив, що его донька сидить на цембриню мурованої кернацї і дрочить козулю зеленою галузкою, а коза бігає доокола неї та спускає голову, мов би хотїла показати їй свої красні роги.

— Дивіть ся, тату — відозвала ся до него Тереня. — Отся коза, то найкрасший дарунок, який ви менї коли зробили. Она вже так добре мене знає! Її як-раз привели з пасовиска, коли я ішла через обійстє, а она зараз мене пізнала і стала скакати коло мене....

— Осипе! — перебив їй тут ґазда, коли показав ся якийсь паробок. — Зажени козу зараз до стайнї! Гляди, щоби менї того більше не було!

Відтак сів собі коло Тереңї на цимбриню. Молоде дївча було би таки найрадше від него утїкло, але не сьміло.

По якійсь хвили зловіщої мовчанки відозвав ся Феликс Пренель: Бігме, Тереню, що менї аж з дива не сходить, що се таке! Коли тобі було пятнайцять лїт, то кождий був би гадав, що тобі двайцять, такий був у тебе розум; а тепер, коли тобі двайцять, то гадав би хтось, що лиш пятнайцять. Що то якась дитиняча забавка тебе бере ся?

— Менї не було коли бути дитиною — відповіла Тереня і зітхнула. — Коли я тепер иноді як дитина, то вибачте менї тату. Менї так з тим добре!

— Дурниця! — Але бо то не лиш Маркилева коза, а таки сам Маркиль задля котрого ти дурієш.

— Рада би я знати, як? — відповіла Тереня і випростувала ся.

— А хоч би й тоті цьвіти, що ти носиш на могилу его матери.

— Але через то я ще не забуваю на могилу моєї мами!

— Все одно. Але то впадає людем в очи, та й зараз іде помовка.

— Люди все щось собі знайдуть, шоби їм рот не замикав ся; нехай собі говорять!

— Коли бо я того не хочу. Або хиба гадаєш, що менї з того велика четь, коли баби в селї беруть мою доньку на язики? Дякую за то, що хтось говорив разом про богацку доньку з черемшини, про Тересу Пренелївну і Маркиля Овернета!

Тереня задрожала.

— Ледви чи хто важив би ся, щось о нас говорити! — відповіла она.

— Кажуть.... говорять так, що він тобі грає що вечера, а ти стоїш у вікні та слухаєш. Чи то правда?

— Які тоті люди дурні! А вже-ж що Маркиль що вечера грає трохи для мене! Та же й ви самі нераз слухали, як він грав!

Феликс Пренель насупив ся. — Отже до

відповідало їх цїли. З того виходить для властий судових обовязок, щоби через відповідний вибір урядників судових до сповнюваня тих задач забезпечив осягнене тої цїли. Прошу отже хвальну президию, щоби впливала в повисшім напрямі і зазначую, що з охотою підопру евентуальні бажаня, змагаючі до відповідного помноженя персоналу судового, особливо же призначеного до виміру справедливости в справах карних.

Рух виборчий.

З бобрецкого повіта доносять до „Дїла", що там відбули ся дня 22 с. м. збори обширнїйшого руского комітету виборчого. По переведеній дискусиї подїлено повіт на райони виборчі і установлено мужів довіря для місцевих комітетів, котрі мають допильнувати правиборів. Що-до кандидатур то дехто із „старої партиї" старае ся всїма силами перефорсувати кандидатуру о. Заяця з Ходорова, а цїле селяньство бобрецкого повіта домагае ся кандидатури судиї п. Сосновского, котрий однакож рішучо відказуе ся. В виду того почали деякі селяни домагати ся кандидатури селянина. Справу кандидата порішено полишити поки що зборам виборців. За бувшим послом із сего повіта п. Кулачковским не обізвав ся на зборах анї один голос.

З Городенщини доносять до Kur. Lwowsk-ого, що дня 25 с. м. відбули ся в Обертинї збори, на котрих виступав др. Данилович яко кандидат і виголосив там бесїду, в котрій зазначив, що після его переконаня лиш економічно-полїтична проґрама партиї радикальної есть найвідповіднїйша для морального і матеріяльного піднесеня люду. Проґрама его партиї буде проґрамою его дїяльности посольскої. (А що проґрама партиї радикальної есть максимальна і мінімальна, то очевидно і дїяльність посла з тої партиї мусить бути максимальна і мінімальна. — *Ред*). Збори постановили підпирати кандидатуру дра Даниловича. Підчас зборів кидано знадвору до салї стухлими яйцями і обкидано ними селян; самого кандидата не поцїлило анї одно яйце. Взагалї за кандидатурою дра Даниловича — так доносять до Kur. Lwowsk-ого — розвинули самі селяни сильну аґітацию, а всяка инша кандидатура Русина (треба очевидно розуміти кандидатуру п. Белея, редактора „Дїла — *Ред.*) зійшла зовсім зпід нарад селян.

Після тої-ж самої ґазети відбуло ся в Карлові віче селян серед вистрілу з моздїрів, вибрано окремий комітет виборчий і оголошено дра Кирила Трильовского кандидатом селяньским. Віче відбуло ся на толоці громадскій, в тїни дерев. Трибуна була украшена хоругвами і відзнакою партиї радикальної, представляючою дві руки, що держать серп. (Чому не косу? — Працї коса радикальнїйша від серпа. — *Ред.*).

Перегляд полїтичний.

Віденьска ґазета урядова оголосила закон о визначеню фондів на будову двох нових інститутів для видїлу медичного і одного інститута фізикального для університету у Львові.

Комисия міністерияльна для виготовленя праґматики службової для урядників державних предложила вже правительству кілька внесень в справі праґматики. Здае ся, що дотеперішні працї комисиї мали на цїли управильненє відносин авансових і табель кваліфікацийних.

З Мадриду доносять, що в цїлій Iшпанії проявляють ся ознаки революциї. В Катальонії і Валенциї пороблено зарядженя войскові на великі розміри. Здае ся, що то аґенти републиканьскі з Куби хотять викликати революцию в Iшпанії, щоби тим способом не допустити до дальшої висилки войска Кубу.

З Софії доносять, що тамошна полїция викрила заговір македоньский, котрий мав на цїли викликати розрухи і убити князя. У македоньских еміґрантів відбули ся ревізиї і богато з них арештовано. Здае ся, що подорож князя Фердинанда по краю буде з сеї причини залишена.

Новинки.

Львів дня 28 серпня 1895

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав судиї повітовому в Ходорові Евг. Абрагамовичеви титул і характер радника суду краєвого.

— **Іменованя.** П. Управитель міністерства віроісповідань і просьвіти іменував окружного інспектора шкільного, І. Кравчика, директором ц. к. мужескої семинариї учительскої в Коросні, а суплента мужескої семинариї учительскої у Львові дра Володимира Коцовского провізоричним головним учителем в тім заведеню.

— **Перенесеня.** Ц. к. Дирекция почт і телєґрафів у Львові перенесла почтового касиєра Сим. Левицкого з Тарнова до Кракова.

— **Є. Е. п. Намістник ґр. Казимир Бадені** повернув вчера пополудни з Відня до Львова.

— **Доповняючий вибір** одного члена ради повітової з ґрупи громад сїльских в Калуши відбуде ся дня 15 жовтня с. р.

— **Неудалий замах на зелїзницю під Равою Рускою.** Дня 21 с. м. в ночи на шляху Львів-Белзець коло Рави зроблено на мішаний поїзд зелїзничий, ідучий зі Львова, замах в той спосіб, що на переїздній рампі положено кілька грубих бальків і великих каменїв. Старосто і жандармерия в Раві займили ся дуже енерґічно сею справою, але мимо того, що висланий жандарм слїдив цїлий день 22 і до полудня 23 с. м., не удало ся ему викрити злочинців і вже здавало ся, що они уникнуть кари. Але коли в полудне дня 23 с. м. вислано другого жандарма, Бітнера, для слїдженя тої справи, взяв ся тойже так зручно до річи; що ще того самого дня перед вечером викрив трех злочинців (міщан з Рави), арештував їх і відставив до суду. Арештовані виновники в Раві суть: Павло Горичий господар, Іван Миколович швець і Яков Калициньский з Жовкви. Поїзд не потерпів ніякої ушкоди, бо машина, вїхавши повною силою пари на перешкоду, переломила бальки і поїзд перейшов, лише машина притягнула за собою аж до стациї Рава двометровий кусник поломаного балька. Недалеко від місця, на котрім приготовлено замах, іде шлях зелїзничий насипом, отже на случай вискоченя поїзду з шин, булиби возя поперевертали ся

цьвітів признае ся, а до того, що він для неї грае, також! — То вже гірше, як я собі зразу гадав — подумав він собі але відтак говорив вже щирійше:

— Не говори так голосно! Тут добре балакати собі, але длятого ще не треба кричати на весь рот. Я маю ще щось важнїйшого з тобою поговорити, Тереню: час би, щоби ти вже віддала ся.

— Таки ще нинї?

— Жарт на бік! Тобі тепер двайцять лїт, а менї видить ся, що твоя виправа вже готова.

— Зовсім готова — відповіла Тереня усьміхнувшись.

Можна бути й холодною, гордою Тересою Пренелївною, а все-таки збере ся на усьміх, коли піде бесїда про виправу!

— Отже все есть, лиш ще треба жениха — говорив Феликс Пренель дальше. — Та не треба довго шукати. Франц Руле тобі подобаесь?

— Нї, дякувать за него.

— У его батька найбільший ґрунт по нашім в цїлій околици!

— То менї байдуже.

— Працї ти селяньска дївчина тїлом і душею.... то мушу тобі признати. Хиба тобі сподобав би ся який молодий панич у чорнім фраку? А може який урядник або фабрикант?

— Не знаю на що би він менї придав ся а я ему!

— Та й я так думаю!... Якого-ж би ти хотїла?... Єсть ще син тої вдовиці Жіно. Панотець кажуть, що з него „цїкавий молодий чоловік", бо все лиш у книжках порпае ся. Став вже від того так слабий на очи, що випихае сови та збирае траву і мох та складае у сивий папір. Видко учений. Може він би був для тебе?

— Я не учена а випиханих звірят не люблю.

— Та якого-ж бо тобі? Я тобі нагадав тут вже самих найлїпших.

Тереня мовчала довго, заким відповіла, трутила лиш ногою якийсь камінчик, відтак ще один — і ще третий як би то кождий з них був тим, що до неї сватають ся, а она їм дала гарбуза.

— Менї не треба нїякого! — відповіла она наконець.

— Тереню — відозвав ся селянин і поклав їй руку на плече, бо она рушилась, як коли-б хотїла встати — скажи менї, чи нема у тебе якого, близько або й далеко — не кажу, щоби ти его любила, бо ти на то за розумна — але котрого би ти волїла?

Він не видів, як Тереня почервонїла ся, бо вже ніч западала; але по еї плечи чув, що она дрожала.

— Я гадаю, тату, що есть; але я ще сама того на певно не знаю — відповіла она отверто. — Дайте менї часу най собі то розважу.

— От не думай богато о тім, то не придасть ся до нічого молодим дївчатам — сказав він добродушним тоном і встав.

Феликс Пренель довідав ся, чого ему було потреба і знав вже, що зробити. В гордости своїй чув ся так упокореним, така взяла его злість на Тереню, що був би Маркиля найрадше закопав де в землю на сто стіп глубоко. Але мимо того, що его взяла така злість, сказав Терени спокійно добраніч і додав, що він утомив ся і хоче лягати спати.

Зараз потім пішла молода дївчина і собі до хати. Вийшла сходами до своєї комнати, сїла собі коло постелї, притулила голову до подушки і стала плакати. Чого? Бо „не знала ще на певно!" Еї батько виступив з своїм питанем або за вчасно або за пізно. Ще вчера була би могла сказати ему з чистою совістию, що „нї"; нинї, по тій пригодї підчас бурї, вже не могла. Сказати, що „так" приходило ся їй якось трудно.

— А вже ж, що люблю его! Він честний і добрий а такий відважний. Хиба-ж не казала я недавно тому Аьвінї, що менї здае ся, як би я тепер мала брата? Але то не то, що тато питали ся, чи я би кого не „волїла!"

Їй прийшло знову на гадку, яким образливим тоном вимовив батько слова „про Тереню Пренелївну і Маркиля Овернета.

Та-ж тоті оба імена добре підходять до себе — думала она собі в своїй честноті, котра була головною чертою еї характеру. — Лиш мое імя то, то на жаль імя богацкої доньки. Здаесь, не буде длятого з Тереси Пренелївної Тереса Овернетова, бо я не королева, щоби сама комусь наставляла ся, а Маркиль не зважить ся і очий на мене зняти!

Феликс Пренель спав вже давно. Він вже знав, що мае зробити, та й на що ще відганяти гнївом сон від себе!

— Ага, она ще не знае напевно? Тим лїпше! То й не дам еї часу, щоби дізнала ся напевно! А той якийсь без сорому хлопчище, той Маркиль, мусить менї зараз забирати ся з мого дому! Буде то велика страта для мене, але нехай і Тереня за то потерпить: дістане по просту о 500 франків менше віна. Я до того не допущу, щоби злі люди брали мою доньку на язики, коли она через двайцять лїт була розумна. Та ще із за кого? Із за якогось сновида, якогось „нічовторбі".... („Ба, коли нема у него гроший, то длятого, що я ему нічого не лишав" — повинен був подумати собі Пренель). Але коли він еї перший милий, то нехай же буде і послїдний; до осени віддам еї по просту. Але як би то позбути ся Маркиля,

і подорожні булиби не вийшли без каліцтва. Що спонукало злочинців до сего замаху, викаже оже судове слідство.

— **Вискочив з ваґону.** З Гамерні під Новою Греблею доносять: Дня 26 с. м. в раным поїзді, що ішов з Ярослава до Сокаля, за стацією Бобрівка в часі їзди зірвав вітер подорожному, жидови, як виглядав вікном, капелюх з голови. З жалю за стратою подорожний не надумуючи ся отворив дверці вагона і хоч поїзд біг досить скоро, вискочив на землю. Поїзд зараз задержано. Відважний подорожний потовк ся вправді, але дістав свій капелюх назад. Однако за задержане поїзду буде відповідати і буде мусів заплатити кару, отже не знати, чи оплатить ся єму капелюх.

— **Виратоване потапаючих.** З Бродів пишуть: Купаючи ся коло млина в Стремильчи два 6-літні хлопці, сини господарів, пірвані водою, булиби потонули, коли би не старший скарбовий стражник п. Йосиф Добруцкий, котрий з нараженем житя скочив до води 7 до 8 метрів глубокої і добув лежачих вже на дні хлопців.

— **Зміна властителя.** Маєтність Пробабин в городеньскім повіті купив від Саламона Пайберґера гр. Витовт Воляньский.

— **Великі бурі** навістили оногди західну Галичину. Хмари надтягнули від полудня і навістили величезною зливою гірскі околиці між Старим Санчем а Грибовом. Також велика буря зі зливою перейшла між Тарновом а Бохнею ід Кракову. Всюди наробили води великої шкоди, а в Плашові убив грім одного зелїзничого будника і запалив хату, в котрій погибла женщина з дитиною — Страшна буря лютила ся дня 20 с. м. в Буску. Як звідтам пишуть, убив грім два коні і ударив також в захоронку Сестер милосердя.

— **Намірений замах на бар. Ротшільда.** Барон Альфонс Ротшільд, славний міліонер і властитель банкового дому в Парижи, трохи не упав в суботу жертвою скритоубийчого замаху. На своє щасте не було его того дня в Парижи, лише на купелях в Трувійль і не відобрав зрадливого листу. Сей лист відобрав і отворив управитель банкового дому Якобский, котрому Ротшільд позволив відбирати і отвирати листи, адресовані до себе. Відобравши лист, незвичайно великого формату, в куверті з твердого паперу, ужив Якобский до розрізаня куверти сталевого ножа. В хвили отвираня листу наступив вибух і Якобский почув сильний біль в очах, а з пальців потекла кров. Прикликано зараз лїкарів, а ті оглянувши раненого, орекли, що лїве око мусить стратити, а пальці правої руки, сильно попарені, може дадуть ся уратувати. В Парижи догадують ся, що сей замах єсть дїлом анархістів, то в фінансових кругах запанував там великий страх перед листами в твердих купертах і адресованих: „до рук власних". В листї була материя вибухова з живого срібла.

— **Незвичайний випадок** лучив ся слузї дїдича Ґріґорчого в Низших Шировцях на Буковинї, Ількови Довганюкови. Довганюк мав перед 37 роками віспу і в наслїдок того утратив мову. В місяци серпни с. р. він на ново відзискав мову, хоч при говореню терпів страшні болї; тепер ті болї поволи устають. Сей випадок викликав між народом велике зачудоване і всї собі его всїляко поясняють.

— **Сумний конець веселої забави.** До чого доводить пияньство, показує найлїпше пригода, яка сими днями лучила ся в Садагурі на Буковинї. Дня 23 с. м. прийшов в ночи до дому по веселій забаві в шинку міщанин Антін Пукач. Пукач був пяний. Коли з тої нагоди робила єму старенька мати докори, кинув ся Пукач до неї з різницким ножем. Жінка Пукача, хотячи оборонити тещу, заступила чоловікови дорогу і старала ся пяному вирвати ніж з рук. Се довело Пукача до звірскої лютости і він так покалїчив жінку, що лїкарі сумнївають ся, чи удасть ся їм уратувати бідній женщинї житє. На крик жінок збігли ся сусїди, звязали Пукача і віддали его до суду.

— **Огні.** В Клекотові, повіта брідского, згоріло оногди 7 господарств.

— **Університет львівский** мав минувшого курсу загалом 1413 слухателїв — на богословію 310, на правах 906, на медицинї 68, а на фільософії 129. З загального числа 1413 слухателїв було: народности руской 406 — (з того 223 на богословію, 139 на правах, 16 на медицинї, 28 на фільософії), а народности польскої 1002 (з того 87 на богословію, 762 на правах, 52 на медицинї, 101 на фільософії) і народности нїмецкої 5 (всї на правах). Після віроісповіданя було: 417 греко-кат., 696 римо-кат., 11 евангеликів, 1 всхідного обряду і 281 жидів (з котрих 236 було на правах, 23 на медицинї і 22 на фільософії.

— **Самоубийство в ваґонї.** В понедїлок перед полуднем, в вагонї поїзду, що ішов з Будапешту до Загреба, застрілив ся коло стациї Шевет властитель більшої посїлости зі Стириї. В письмі полишенім до начальника стациї просив, щоби занято ся его сином, доки его сестра не приїде з Градця. Причиною самоубийства мало бути поступоване жінки.

— **Померли:** Антонїя з Ясеницких Борисова, жена о. Бориса з Хащова, дня 19 с. м. в 37-ім роцї житя.

Телеграми.

Відень 28 серпня. В Галичинї будуть утворені два нові староства, в Подгужу і Стшижові.

Цетинє 28 серпня. До Антивари прибув російский корабель, котрий привіз чорногорскому князеви в дарунку від царя 30.000 карабінів, 15 міліонів набоїв і кілька батерий пушок.

Амстердам 28 серпня. Молоду королеву Вільгельміну зневажив якийсь анархіст прискочивши до повоза і упхавши їй фляшку з горівкою; его арештовано.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ[ейского] год[инника]

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Поїзд блискавичний до Львова 8·40 вечер, з Кракова 2·04 по полудни, з Відня 7·04 рано.

Поїзди особові зі Львова відходять до Брухович (від 12 мая до 10 вересня в будні дни) 3·20;

Брухович (від 12 мая до 10 вересня в недїлї і сьвята) 2·26;

Зимної-води (від 12 мая до 10 вересня) 3·45

До Львова приходять з Брухович (від 12 мая до 10 вересня включно) 8·25.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год. на то львівским годиннику 12 год. і 36 мін.

Надіслане.

З огляду на стан мого здоровля заявляю сим, що не належу і не можу належати до нїякого комітету виборчого. — О. *М. Колесса*, гр. кат. парох Струтина нижного, повіта долиньского.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

без великих коровод'в? Та що, прийде час, знайдесь і рада! Розумні люди не видумують причин, чекають, аж они самі найдуть ся, а тогди беруть ся до дїла. Якось то буде, що завтра мусить бути.

Феликс Пренель успокоїв ся і заснув.

Частина пята.

На другий день була Тереня дуже рада з того і відчувала вдячність за то, що еї батько був для неї такий самий як і давнїйше. Признавшись по трохи до своєї любови, сподївала ся она, що він буде дуже сердити ся, а тогди она готова була боронити своєї справи, свого права. Але він стеріг ся добре того, щоби не дати їй до того нагоди. З приповідки: „Чим більше виговоримо ся, тим більше можемо зрозуміти ся", зробив він собі зовсїм иншу, котра більше відповідала его досьвідам: „Чим більше виговорювати ся, тим менше можна зрозуміти ся".

Тереня не знаходила помочи в якихсь противних поглядах, щоби могла була пояснити собі докладно свої чувства, а хоч цїлий день роздумувала над сею справою, то все-таки вечером „не знала ще на певно". Маркиля держали пильно здалека від неї, так, що она видїла его лиш при обідї, але не могла тут ані словом відозвати ся до него. Впрочім і сама не була би хотїла з ним зійти ся, бо так навикла була держати ся від всїх здалека, що їй нинї аж дивно стало, як могла она була самохіть пригорнути ся до Маркиля підчас бучі і аж почервонїла ся.

День минав поволи і одностайно. Небо було знову захмарило ся а дощ лив знову як вчера, як би з коновки, лиш вже поволїйше, а то значило, що заносить ся на слоту на кілька днів.

— Завтра буде знов так само — відозвав ся Феликс Пренель, постукавши об барометер, котрий мимо сего дружного напімнення не хотїв іти в гору. — Чуєш, Альфонсе, щоби менї люди дальше не косили; кажеш їм завтра понаправляти всї поломані знаряди. Я повезу оба телята до різника. Маркиля возьму з собою. Аби менї завтра досьвіта був віз готовий та щоби не бракувало нїчого анї в упряжи, — анї при возї.

Не було нї найменшої причини щоби й Маркиля брати в дорогу; але Феликс Пренель уважав то за найлїпший спосіб, щоби его бодай на якийсь час зробити нешкідливим.

А хоч на другий день дощ лив так само, посїдали оба досьвіта на віз, на котрім були вже телята призначені на заріз і виглядали зпід розстеленої на них плахти, що мала їм служити за парасолю.

Місточко, де Феликс Пренель продавав плоди свого господарства, було дві години їзди далеко. Підчас цїлої їзди ґазда і паробок не відозвали ся до себе анї словом. Маркиль був утомлений і як би збитий. Він, що правда, видів як его ґазда споглядав на него зпід ока якось так, що то значило більше, як би він був лиш чогось не в гуморі; але що він знав, що вірно сповнив свою службу, то й не робив собі нїчого з того. Закутані у великі суконні плащі їхали оба мужчини серед дощу і лиш від часу до часу стрясали воду з капелюхів, що із широких крис текла їм як би з ринви.

(Дальше буде)

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.